

Paraskeva Määttänen omaa sukuaan Suhareva

Paraskeva Suhareva lähti Pietarista Suomeen Borovaja ulitsa talokirjan mukaan 29.5.1917 kun taas Elsa ja Otto Becker saman talokirjan mukaan vasta vuonna 1918. Maaliskuulla 1917 Otto Becker oli kuitenkin käynyt tekemässä kaupat toisesta huvilasta kauppias Carl Björkmanin kanssa. Ilmeisesti siinä vaiheessa rajan ylitys oli vielä joustavaa sekä mahdollista. Näin sodan ja vallankumouksen pyörteissä Beckerin perhe saattoi varautua Pietarista poismuuttoon valmistelemalla asioita Kanneljärven Hämeenkylässä samanaikaisesti Elsan äidin sisarten perheitten kanssa. Beckerin perheellä on perimätietoa jonka mukaan perhe pakeni Pietarista puolalaisella kauppalaivalla Puolaan. Myös Paraskeva oli kertonut jossain yhteydessä, että myös hän on käynyt Varsovassa. Oliko siellä käyty sitten vuoden 1912 – 1917 välisenä aikana vaiko vasta siinä vaiheessa kun Beckerin perhe pakeni Pietarista. Talokirjan mukaan Paraskeva oli saanut passin vuonna 1912 jolloin hän oli lähtenyt kotiseudultaan. Kuitenkaan Beckerin tai Paraskevan passitietoja ei löydy Puolan eikä Suomen maahantulorekistereistä joten sieltä ei tule varmistusta asian suhteen.

Suomessa oli tieto Paraskevan syntymästä 10.12.1895.

Sen jälkeen kun Borovaja ulitsa 26 talokirja löytyi niin Paraskevan syntymävuodeksi varmistui lokakuun 1893. Talokirjat kertovat, että Paraskeva Efimovna oli Novgorodin läänin, Tserepovetskin piirin, Dementjevskajan seurakunnan Leontiovon kylän kansalainen, 24-vuotias kotiapulainen, ortodoksi. Ammatti Palvelija. Oli saanut passin 29. syyskuuta 1912, ilman määräaika.

Otto Beckeristä kerrotaan samassa talokirjassa, että hän oli tullut Olginosta 30.9.1916. Otto on naimisissa hänen vaimonsa on Elsa Wilhelmina joka on 28 vuotias. Heillä on kaksi lasta Nina 2 vuotias ja Rudolf 8 vuotias. Elsasta kerrotaan, että meni Suomeen 26. syyskuuta 1918. Otto on luterilainen ja ammatiltaan johtaja (manager). Passi on annettu Pietarissa 30.10.1909 ja on rajoittamaton. Otto muutti Olginon asemalle 31.7.1918.

Samassa talossa asui myös Otto Beckerin työnantaja, Albin Bade. Bade tui 3.10.1916 Pavloskista. Albin Albinovits oli Suomen Suurruhtinaskunnan kansalainen (citizen of Grand Duchy of Finland) Helsingistä. Hän oli naimisissa Lubov Davydovna 22 v kanssa, vaimo meni Suomeen 26. syyskuuta 1918 Albin on luterilainen ja kauppias. Passi 21.4.1916 – 3.1917. Meni Suomeen 26. syyskuuta 1918

Samassa talokirjassa asui myös Olga Beinroth, Elsan äiti mutta hänestä näkyy valokopiossa vain sukunimi.

Myöhemmin sitten Vologdan alueen arkistoista varmistuivat Paraskevan perheen tiedot. Liitteet

Paraskevan isä oli Efim ja äiti Tatjana.

Sisarukset ikäjärjestyksessä Sergei, Grigori, Anastasia, Solomandija, Paraskeva ja Pavel.

Katso tarkemmat tiedot linkeistä Paraskevan elämä.

Paraskeva jäi orvoksi äitinsä kuoleman jälkeen 1902 jolloin hän myös pyrki läheiseen naisluostariin. Äitinsä Tatjana kuoli tuberkuloosiin. Naisluostarissa oli kuitenkin sanottu jotta ei tämä paikka oli pieniä tyttöjä varten. Mene mummosi luokse. Hän pitää sinusta huolen. Katso mummon tiedot tai kysy Olgalta.

Minua sukututkimusasioissa paljon auttaneen Irina Oritsenkan isän isoisä oli siihen aikaan pappina kyseisessä luostarissa ja on siis hyvin suurella todennäköisyydellä myös tavannut Paraskevan sekä tuntenut Paraskevan vanhemmat. Kuva liitteessä ja nimitiedot.

Tarkista Irina

Paraskevan isä Efim kuoli 29. tammikuuta 1911 liialliseen vodkan juontiin ja palentumiseen. Seuraavana vuonna Paraskeva otti passin ja lähti Pietariin jossa hänen vanhempi sisarensa Anastasia jo oli. Paraskeva oli alkuun työskennellyt useissa paikoissa kuten esim ompelimossa jossa ommeltiin upseerien asusteihin poletteja. Anastasia järjesti myöhemmin Paraskevalle työpaikan Beckerin perheessä. Jo ainakin vuonna 1916 Paraskeva oli Beckerin perheen palvelijana. Paraskevana sisar Anastasia oli saanut jossain vaiheessa ainakin yhden lapsen jonka hän olisi antanut Paraskevalle Suomeen kun Pietarissa oli 1920-luvulla kova puute ruoasta. Paraskeva oli kieltäytynyt ottamasta lasta. Olisi mielenkiintoista selvittää miten Anastasian ja hänen perheensä elämä jatkui.

Tatjanan ja Efimin lapsien yhteydet katkesivat hyvin pitkälle ensimmäisen maailmansodan pyörteissä. Veljistä Sergei oli puna-armeijan riveissä. Hänet Paraskeva oli kerran nähnyt punanauha hihassaan Pietarin kadulla.

Tserepovetsin alueelle jääneille sisarusten lapsille oli kerrottu jotta Anastasia ja Paraskeva menivät Siperiaan. Ehkä Paraskevan sisaruksilla oli asiasta parempaakin tietoa mutta oli turvallista kaikille osapuolille, että esimerkiksi Paraskevan Suomeen menosta ei kerrottu mitään.

Sukututkimuksen alkuperäinen ajatus oli löytää Paraskeevan synnyinseutu ja hänen sukunsa mahdollisten Beckerin perheen muistitietojen tai dokumenttien tai kuvien avulla.

Sain elokuulla 2021 arkistotietojen avulla tiedon Dagmar Beckerin (myöhemmin Barz) pojan vaiheista. Syyskuulla 2021 sain myös yhteyden Nina Beckerin (myöhemmin Scholze) poikaan. Heillä kummallakaan ei ollut mitään tietoa perheensä palvelijasta, Paraskeva Suharevasta. Loppujen lopuksi hyvin ymmärrettävä asia. Beckerin perhe oli Suomesta lähtenyt Latviaan. He olivat sieltä muuttaneet 1939 Saksaan ja Poseniin. Tammikuulla 1945 heillä oli vielä sodanaikainen pakomatka. Heillä oli tärkeää se, että saivat oman perheen ihmiset ja dokumentit turvaan.

Beckerin perhe selvisi sodasta hyvin. Kaikki olivat hengissä sodan päättyessä myös vävy pojat jotka olivat armeijassa. Dagmarin puoliso Karl haavoittui vaikeasti ja ehkä se säästi hänen henkensä. Hän ei joutunut aivan sodan viimeisessä vaiheessa palaamaan osastoonsa joka oli koottu latvialaisista sotilaista. Neuvostoliittolaiset kohtelivat tämän osaston sotilaita erään tiedon mukaan enemmän kapinallisina kuin vihollisen sotilaina juuri heidän taustansa johdosta.

Elsan ja Oton lapsenlapsilla ei ollut tietoa Paraskevasta. Kuitenkin he muistavat isovanhempiensa puhuneen perheen pitkäaikaisesta palvelijasta Venäjällä ja Suomessa – siis Paraskeva Suharevasta.

Paraskeva meni kihloihin syksyllä 1920 ja naimisiin vuonna 1921 Ville Määttäsen kanssa. He saivat kaksi lasta Irja Alisan ja Liisa Irenen (vaimoni äiti). He asuivat ensin Kanneljärven Hämeenkylässä ja myöhemmin kahdessa eri paikassa Uudellakirkolla. Sodan aikana Ville Määttänen toimi tulkkina kun sotaväki tarvitsi venäjänkielentaitoista henkilöä. Ville oli ammatiltaan rajavartija. Sodan jälkeen he asettuivat Ylämaan Säämälään. Paraskeva kuoli vuonna 1963 kuten myös työnantajansa Otto Becker.

Ville Määttänen kuoli vuonna 1975 Lappeenrannassa.

Paraskevalla oli siis kaksi lasta

Irja Alisa Määttänen 1922, myöhemmin Kirstinä. Irjalla on kaksi tytärtä Raija ja Ritva. Liisa Irene Määttänen s 1927, myöhemmin Lähde. Liisalla on neljä lasta Markku, Pekka, Marjatta ja Jukka.

Paraskevan kotipaikan löytyminen.

Joulukuun 8. päivänä 2021 sain Olga Alexeevalta sähköpostin. Hänen sukulaisensa

oli käynyt lukemassa Borovaja ulitssa 26 n talokirjoja ja sieltä löytyi ratkaisu Paraskevan kotipaikkaan.

Hyvin nopeasti löytyi yhteys vaimoni pikkuserkun tyttären kanssa, Olga Tulina. Hän välitti Paraskevan veljen tyttären käsin kirjoittaman selvityksenä Efimin ja Tatjanan perheestä.

Olga Tulina lähetti myös koneella tehnyt yhteenvedon Paraskevan venäläisestä perheestä..

Ensin oli siis anoppini serkun käsin kirjoitettu sukuselvitys. Sitten Olga Tulinan koneella kirjoittaja. Vologdan alueen arkistoista saadut dokumentit vahvistivat myöhemmin oikean perheen löytyneen. Kuvat Paraskevasta ja hänen veljensä Sergein tyttärestä Marijasta ja pojasta Anatolista osoittavat vahvan sukulaisuuden. Vologdan alueelta löytyi sitten myös arkistotietoa Efiminin ja Tatjanan Neuvostoliittoon jääneestä perheestä. Esimerkiksi veli Pavel oli töissä paikallisessa kolhoosissa. Dokumentit kertovat monia yksityiskohtia perheensä elämästä.

Siellä oli ja on sukulaisia. Edelleen anoppini yksi serkku elää siellä. Samoin vaimollani on siellä useita pikkuserkkuja.

Heidän kotikylänsä Leontivo joutui monien muiden pikkukylien ja maanviljeiljöiden tavoin vallankumouksen jälkeen sopeutumaan uuteen järjestykseen. Kaikki talot tuhottiin ja perheiden oli liityttävä kolhoosiin.

Nyt Tsrepovetsissa on iso terästehdas joka tuottaa elämää ja leipää. Sellä on myös kansainvälinen lentokenttä. Tsrerepovet sijaitsee Rybinskin tekojärven pohjoisrannalla. Tekojärvi tehtiin 1930-luvulla turvaamaan Moskovan energiansaannin.

Monille suomalaisille Tsrepovetsin alue on tuttu siellä olleiden sotavankileirien johdosta. Useimmat suomalaiset sotavangit olivat jossain vaiheessa vankeuttaan Tsrepovetsin alueella.

Pieni sivujuoni. Tsrepovetsin alueelta huomasin VK ssa (V kontak vastaa facebookia) suomalaisen sukunimen Ringinen. Nuori henkilö otti yhteyttä. Kysyessäni hänen mahdollisista suomalaisista juuristaan hän ei osannut niistä puhua paljoakaan. Muutaman viikon aherruksen jälkeen selvisi, että heidän isoisänsä on inkeriläinen ja, että heillä on sukulaisia Suomessa. Serkukset ovat kaukana toisistaan ja toisistaan täysin tietämättömiä – toinen on Tsrepovetsissa ja toinen lounaisessa Suomessa. Pikkuserkkuja on useampia sekä Suomessa että Venäjällä.

Nykyinen maailma on sellainen, että meillä ei ole mahdollisuus matkustaa Venäjälle eikä heillä tänne. Ensin oli esteenä korona virus ja sen jälkeen Venäjä hyökkäys

Ukrainaan.

Olen huomannut, että meillä täällä Suomessa ja heillä siellä (mutta ei kaikilla) Vologdan alueella saattaa olla erilainen näkemys tästä sodasta tai erityisoperatiosta. Kun olen lähettänyt sinne viestejä niin olemme ohittaneet hiljaisuudella tämän päivän vaikeat kysymykset

Liitän oheen Irinan tarinan.

Irinan isän isoisä oli siis pappina siellä minne Paraskeva yritti mennä asumaan äitinsä kuoleman jälkeen. Liitän kuvan linkkeihin.

Hän on kuvassa oikealla harmaassa vaatteessa.

Jos Jumala suo ja olemme elossa ja terveinä silloin kun sota loppuu niin mielellämme matkustaisimme Tserepovetsin kaupunkiin ja pieneen Leontivon kylään. Kulku sinne voisi toteutua vaikkapa omalla autolla moottoritie A-114 ajaen.

Niin tolkuttoman paljon olen käyttänyt tähän projektiin aikaani, että mieluusti näkisin myös konkreettisesti sen mitä olen etsinyt ja keiden kanssa olen saanut toimia.

Ja hyväksi lopuksi.

Rouva Irina Oritsenko on auttanut minua paljon.

Tässä on kaksi hänen kertomustaan. Elämä on ihmeellinen ja joskus todellisuus on tarua ihmeellisempi

[Tässä on Irinan viesti Krimiltä keväällä 2022.](#)

[Irina kertoo kadonneesta vanhasta sukuaarteesta.](#)